Felinarul copiilor

1/2006 REVISTĂ CREȘTINĂ

OCROTIRE

de Monica WETZLER

Toți copiii mari și mici
Sunt de Dumnezeu iubiți.
El nu face diferență,
Nici măcar de-inteligență.

El ne dă la toți de toate,
Ne dă viață, sănătate.
Și ca să mai știți și voi,
Ne păzește în nevoi.

Dacă-n parc sau chiar la joacă
Când te dai tu pe rotile,
Dumnezeu te vede-n dată
Și-are grijă, chiar de tine, și mai bine.

Ne-ocrotește vara, iarna,
Chiar și când ne dăm cu sania,
Ca să nu ne-mpiedicăm
Și pe nas s-alunecăm.

Totdeauna ne-a promis
Că va fi cu noi, precis!
Și când ți-este greu, gândește:
Dumnezeu te ocrotește.

RUGĂCIUNE DE BINECUVÂNTARE

(după Psalmul 139:3, 5)

Domnul să fie înaintea ta, ca să-ți arate calea cea bună.
Domnul să fie lângă tine, ca să te cuprindă în brațe
pentru a te păzi de pericole.

Domnul să fie în urma ta, ca să te ocrotească
de viclenia celui rău.
Domnul să fie cu tine, ca să te prindă când cazi.
Domnul să fie în tine, ca să te mângâie când ești trist.

Domnul să fie în jurul tău, ca să te apere
când alții te atacă.
Domnul să fie deasupra ta, ca să te binecuvânteze.
Așa să te binecuvânteze Dumnezeu azi și mâine și
întotdeauna.

Amin.

Pagină ilustrată de Elena HARTȘENCO

TREI PRIETENI

de Elena MICULA

Astăzi Daniel a plecat întristat de la școală. După o boală îndelungată, fusese din nou la școală și nu înțelesese absolut nimic din materia nouă, predată la matematică de doamna Crețu.

– Ce să mă fac? i-a întrebat el pe colegii lui de clasă, Lucian și Vanessa. Am pierdut atâta din materie! Azi, la oră, nu am știut să rezolv nici măcar o problemă. Peste o săptămână dăm teza și, în mod sigur, am să iau patru.

– Nu-ți face griji, l-a liniștit Vanessa, vei sta la teză lângă mine și am să te las să copiezi.

– Copiatul este tot una cu furtul, a contrazis-o Daniel.

– Bine, fie! Dacă nu vrei, este doar vina ta. Se pare că nu dai doi bani pe prietenia mea! a spus Vanessa jignită și a plecat.

– Știi, Daniel, ce-i drept, eu nu sunt cel mai bun la mate, dar cred că te pot ajuta, a spus Lucian. Treci în seara asta pe la mine, ca să învățăm împreună.

Băieții s-au întâlnit toată săptămâna și au făcut de zor exerciții la matematică. Îi auzeau și îi vedeau pe ceilalți copii jucându-se fotbal pe stradă, dar continuau să învețe.

Înaintea tezei, Vanessa l-a mai întrebat încă o dată pe Daniel:

– Ei, ce ai de gând? Te așezi lângă mine?

– Mulțumesc, Vanessa, cred că nu este nevoie, a răspuns Daniel.

După câteva zile, când doamna Crețu le-a adus lucrările, clasa a avut motiv să se mire: Lucian și Daniel au primit amândoi nota zece! În pauză, Vanessa s-a dus la băieți și le-a spus:

– Felicitări! Sinceră să fiu, nu aș fi crezut că voi doi o să reușiți.

– Dacă am fi fost doar noi doi, precis n-am fi reușit, a răspuns Daniel, dar cu noi a mai fost un al treilea, prietenul nostru, Isus. Fără ajutorul Lui, cu siguranță ți-aș fi acceptat oferta și aș fi copiat de la tine.

– Și fără Isus, precis nici eu n-aș fi avut curajul să-l ajut pe Daniel, a zis Lucian. Ce bine este să ai un asemenea prieten!

Prietenii nu trebuie judecați după vorbe, ci după fapte.

Titus Livius

Ilustrat de Iulia PRAVDOCHINA

PRIETENIA LA MICROSCOP

Nu știu dacă cunoști sentimentul singurătății. Poate ești o persoană foarte sociabilă și ai mulți prieteni de nădejde. Dar poate că și tu ai fost părăsit într-un moment greu de oamenii pe care te-ai bazat, iar acum ești dezamăgit. Poate crezi că nici nu există prietenie adevărată. Dar ce înseamnă, de fapt, prietenie adevărată și cum trebuie să fie un prieten adevărat? În ziua de azi se pot cumpăra cărți și se pot plăti consilieri care-ți dau sfaturi valoroase despre cum ar trebui să-ți cauți prietenii. Însă noi, creștinii, știm că cel mai bun consilier în probleme de prietenie este Biblia. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu pentru oameni, iar Dumnezeu nu vrea ca oamenii să se simtă singuri pe pământ. El vrea să avem prieteni buni, demni de încredere. Din nefericire, puțini oameni citesc Biblia care ne dă sfaturi atât de simple și bune. Adesea, când tinerii își aleg prietenii, ei țin cont în primul rând de clasa socială din care provin aceștia, dacă arată bine, dacă sunt puternici sau influenți. ***„Omul darnic are mulți lingușitori și toți sunt prieteni cu cel ce dă daruri. Toți frații săracului îl urăsc; cu cât mai mult se depărtează prietenii lui de el!...”*** (Proverbe 19:6, 7) Aceste versete din Proverbele lui Solomon se potrivesc foarte bine pentru vremurile noastre.

În Biblie există un exemplu de prietenie strânsă între doi tineri: David și Ionatan. De fapt, între cei doi nici nu s-ar fi putut lega o prietenie, deoarece Ionatan era fiul împăratului lui Israel, iar David era un simplu ciobănaș. Ionatan știa că nu el va fi urmașul tatălui său, Saul, la tron, ci un altul, și anume David. Așa fusese profețit de un proror. Însă acest lucru nu a fost o piedică pentru a fi prieten cu David. De ce nu? Cum au putut fi prieteni cei doi, fără să țină cont de proveniența lor socială diferită? De ce au rămas atât de loiali prieteniei lor? Răspunsul îl dă Biblia. Ei au fost așa de buni prieteni, pentru că au crezut amândoi cu toată seriozitatea în Dumnezeu și pentru că au avut încredere unul în altul. Noi, creștinii, putem spune cu încredere că există prietenie adevărată, autentică și altruistă.

Cea mai bună cale de a avea un prieten este aceea de a fi tu însuți un prieten.
Ralph Waldo Emerson

„Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul...” (Eclesiastul 4:9,10) Aceste cuvinte din Sfânta Scriptură vor să ne încurajeze că există prietenie adevărată și că trebuie să facem totul ca să câștigăm un prieten. În doi este mai bine decât singur. A avea un prieten înseamnă să nu te gândești mereu numai la tine, ci și să poți renunța la ceva când este cazul. Dacă aștept să am numai foloase din prietenie, nu sunt un prieten adevărat. Isus Cristos este pentru noi un exemplu bun. El Și-a jertfit chiar viața, pentru ca toți oamenii să fie salvați. Cât timp a fost pe pământ, Isus a prețuit foarte mult prietenia. A avut în jurul Său oameni foarte diferiți, însă nu a disprețuit pe nimeni niciodată.

Dacă ai impresia că nu ai încă un prieten **adevărat** sau o prietenă **adevărată**, Domnul Isus vrea să-ți dea câteva sfaturi practice din Biblie:

Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos.
(Efeseni 4:32)

Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte.
(1 Tesaloniceni 4:18)

Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui.
(Coloseni 3:9).

Vegheați ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău, ci căutați întotdeauna să faceți ce este bine, atât între voi, cât și față de toți.
(1 Tesaloniceni 5:15)

Dacă te comporți așa, în mod sigur vei avea prieteni.

de Peter LUNICICHIN

ÎNVĂȚĂTURĂ DE MINTE

Prietenia mea cu Mircea
S-a-ntrerupt deodată.
Uite, pentru-o mică minge
S-a iscat o ceartă.

Am fost trişti o zi sau două
Şi am remarcat
Că această ceartă nouă
Nu s-a meritat.

După acele două zile
Noi ne-am hotărât
Să ne împăcăm, că cearta
Nu-i lucru plăcut.

Domnul Isus ne învaţă
Să nu ne certăm
Şi ne dă la toţi putere
Să ne împăcăm.

Poezie adaptată din limba germană de Monica WETZLER

RUGĂCIUNE

Îţi mulţumesc,
Doamne Isuse,
pentru prietenii pe
care-i am.
Te rog ajută-mă să
fiu şi eu,
la rândul meu, un
prieten bun,
o prietenă bună.
Amin.

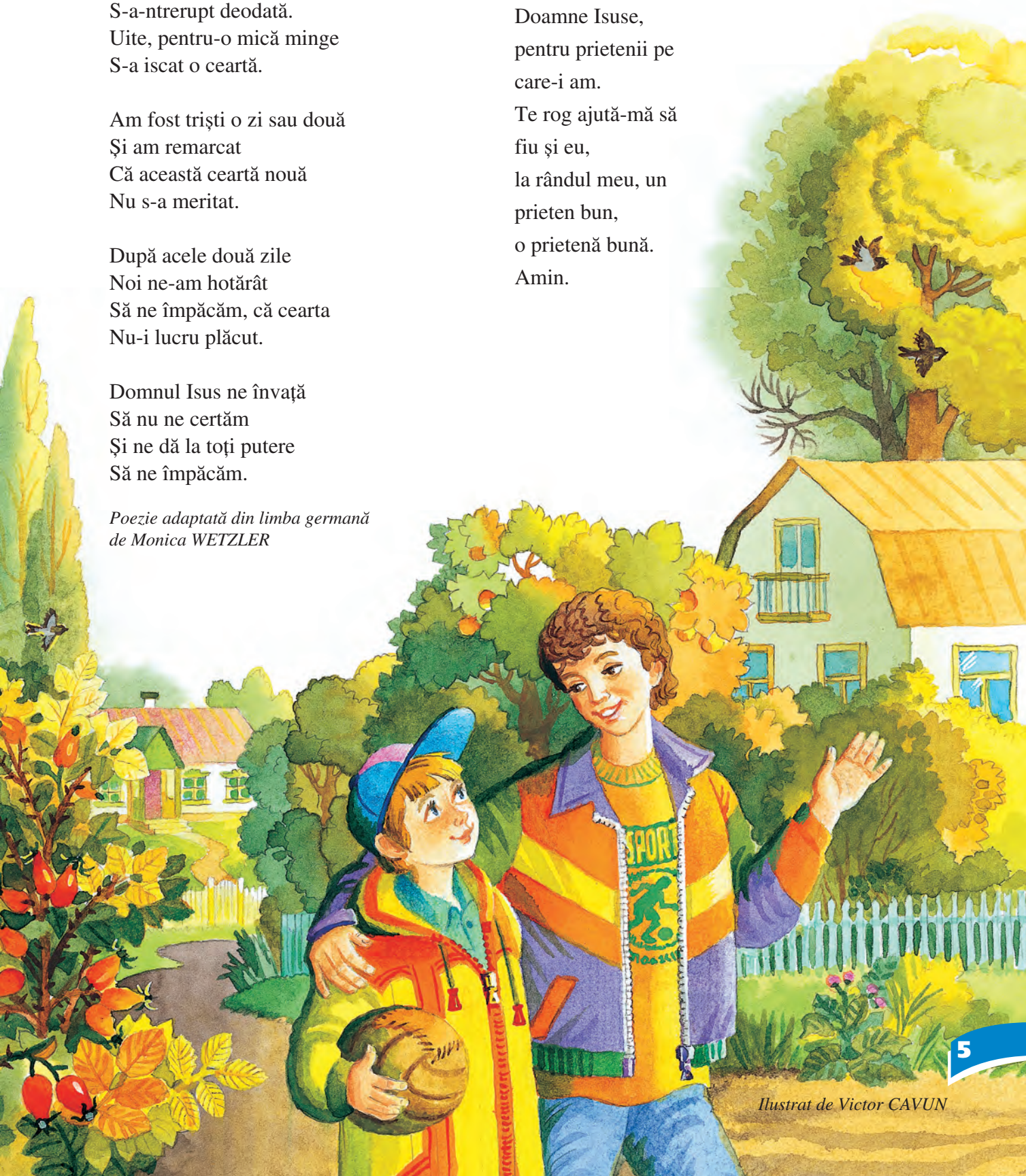

Ilustrat de Victor CAVUN

CEI DOISPREZECE UCENICI AI LUI ISUS

În ultimii trei ani din viața Sa, Isus a făcut o lucrare publică. El a călătorit prin Israel, a vindecat bolnavi și le-a predicat israeliților. Ca însoțitori, Isus Și-a ales doisprezece ucenici. Numele lor sunt:

Frații **Andrei** și **Simon Petru**, frații **Iacov** și **Ioan**, **Filip**, **Bartolomeu**, **Matei**, colectorul de impozite numit de către evrei Levi, **Toma**, **Iacov**, **Iuda**, **Simon Canaanitul** și **Iuda Iscarioteanul**, cel care mai târziu L-a trădat pe Isus.

În vremea aceea mulți oameni L-au văzut și L-au auzit pe Domnul Isus, însă ucenicii au fost aproape de El. Ce frumos ar fi dacă și tu ai dori să fii un urmaș credincios al Domnului Isus! Și azi putem fi mereu aproape de El. Chiar dacă Domnul Isus nu mai trăiește pe pământ, noi Îi citim cuvintele în Biblie și auzim despre El la slujbele religioase. În rugăciune putem vorbi cu El și să-I spunem tot ce avem pe suflet.

Ucenicii nu au fost fără păcat, ci au fost oameni ca mine și ca tine, dar Domnul Isus i-a iubit întotdeauna și le-a vorbit cu bunătate. El ne iubește și pe noi, chiar dacă nu suntem fără păcat.

Ucenicii au fost – la fel ca noi – oameni cu caractere diferite. Ce-ar fi să-i cunoaștem pe rând!

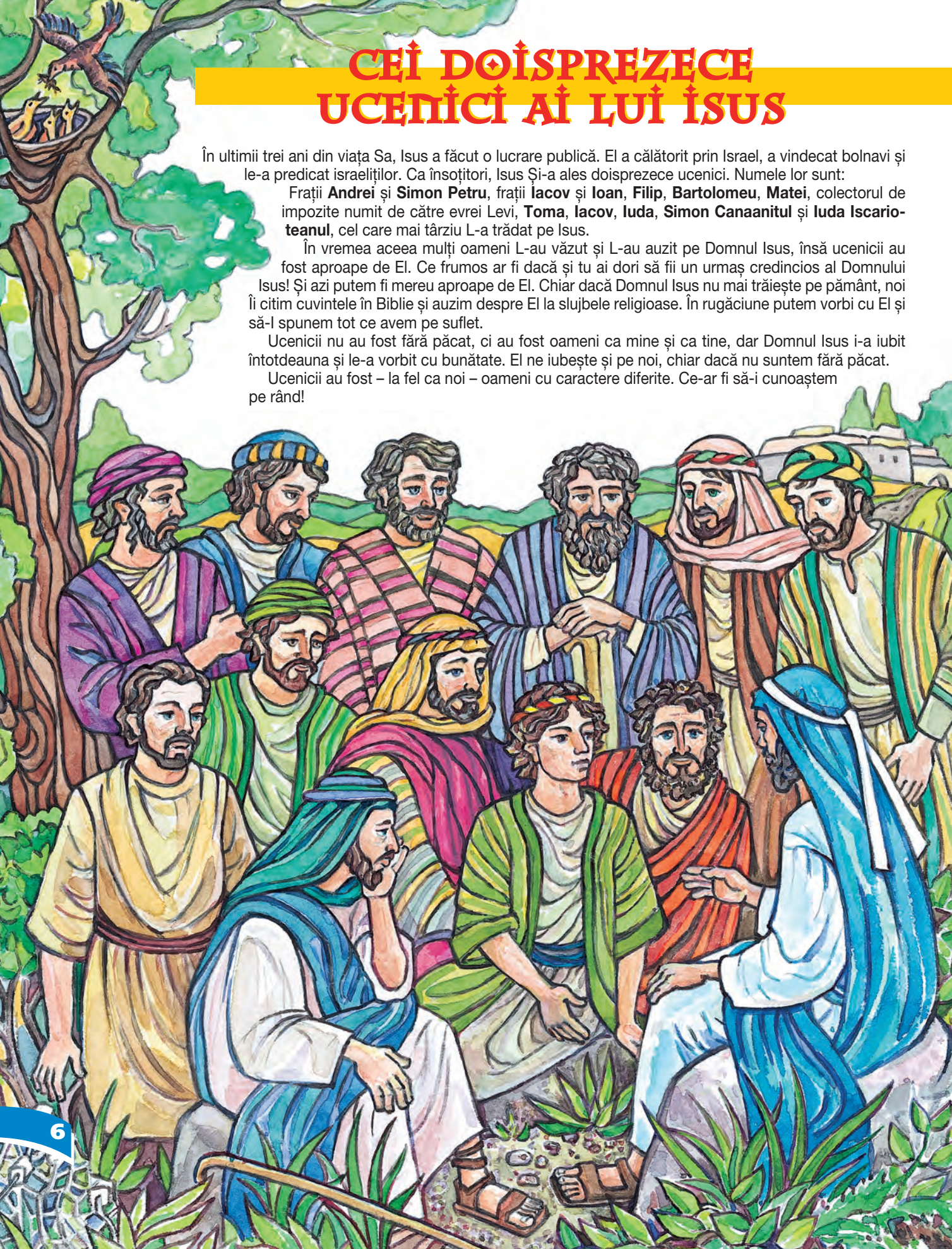

Matei

S-ar putea să crezi că Domnul Isus poate avea ca ucenici doar oameni stimați de toată lumea. Crezi cumva că un om, care este urât de oameni, poate deveni ucenicul Domnului? Gândește-te la Matei, colectorul de impozite.

În vremea aceea, iudeii trăiau sub puterea dominației romane. Impozitele erau adunate de vameși iudei. Aceștia își înșelau compatrioții și rețineau pentru ei o parte din banii de impozit. Și tocmai unui asemenea colector de impozite – lui Matei – i-a spus Domnul Isus: „Vino după Mine”.

Nu contează ce păcate ai făcut, ci contează să-ți mărturisești păcatele și să-L urmezi pe Domnul. El te va ajuta să scapi de păcate și de obiceiurile tale rele.

Andrei

Andrei, fratele lui Petru, a fost unul dintre cei patru pescari care au devenit ucenici. Deși Biblia nu spune prea multe despre Andrei, mie îmi vine să cred că a fost un om liniștit. Poate că a fost exact contrariul fratelui său, Petru, care întotdeauna era gata să intervină cu vorba și cu fapta. Se pare că Andrei a fost mai retras. Chiar și de astfel de ucenici are nevoie Domnul Isus! Ceea ce se relatează despre Andrei este foarte frumos. În Biblie se spune de trei ori că Andrei a condus alți oameni la Domnul Isus. Poate că nu le poți explica prea bine altora credința ta, însă poți să inviți pe cineva la biserică sau să împarți broșuri și pliante creștine. Îți doresc, așa cum îmi doresc și mie, să devenim oameni care-i invită pe alții să-L cunoască pe Domnul Isus.

Filip

Adesea, Filip este menționat în Biblie împreună cu Andrei. Și Filip a condus oameni la Domnul Isus. Înainte de hrănirea mulțimii de cinci mii de oameni, Domnul Isus l-a întrebat pe Filip: „De unde să cumpărăm pâini, ca să mănânce oamenii aceștia?” Filip nu-și putea imagina că Domnul Isus poate sătura atât de mulți oameni. Oare nu fusese el martor la multe minuni pe care le făcuse Domnul? Nu văzuse el oare că bolnavii au fost vindecați, că șchiopii au putut umbla și că orbii au putut vedea din nou? Domnul Isus are puterea să rezolve orice situație, pentru că este Fiul lui Dumnezeu. Cât de uimit trebuie să fi fost Filip, când cei cinci mii de oameni au fost săturați și când împreună cu ceilalți ucenici a adunat firimiturile în coșuri. Ne putem mira și noi de puterea lui Dumnezeu, dar uneori ne este greu să ne încredem în puterea Lui.

Toma

Biblia nu spune multe despre Toma. Mulți îl numesc „Toma necredinciosul”. Toma nu a fost de față atunci când Domnul Isus li S-a arătat celorlalți ucenici după învierea Sa. El n-a putut să creadă că Domnul înviase cu adevărat și că le arătase ucenicilor urmele rănilor din mâini și din coastă. Apoi, când Domnul S-a arătat încă o dată, a crezut și Toma și a spus: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” Așa a devenit el „Toma credinciosul”. Un alt pasaj biblic relatează că Toma l-a fost foarte devotat Domnului Isus. Afecțiunea lui față de Domnul l-a făcut pe Toma să fie gata chiar să moară împreună cu Domnul Isus.

Simon Canaanitul

Simon Canaanitul a făcut probabil parte din gruparea extremistă a zeloților. Zeloții voiau să-i alunge pe romani cu forța din Israel. Ei nu au înțeles că din pricina păcatelor lor multe, poporul Israel a fost pedepsit de Dumnezeu, fiind pus sub stăpânirea romană. Zeloții voiau să elibereze Israelul de sub asuprirea romană cu puterile lor omenești. Atunci a venit Mesia – Domnul Isus – pe pământ.

Cu siguranță, Simon a înțeles că „politica de forță” nu duce la succes, ci numai Domnul Isus poate să rezolve problema cu adevărat.

Bartolomeu

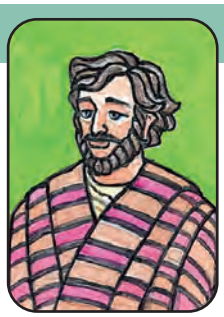

Bartolomeu este numit și Natanael. Când Domnul Isus l-a întâlnit pentru prima dată, a spus că în Natanael nu este nici o viclenie. Gândește: deși Biblia relatează foarte puține lucruri despre Natanael, totuși Domnul îl vorbește numai de bine.

Domnul Isus cunoaște și astăzi mulți ucenici credincioși care nu prea ies în evidență. Acești ucenici pot îndeplini multe sarcini cu credincioșie. Poate că nu li se acordă atenția cuvenită, însă Domnul îi cunoaște și le va răsplăti fiecare faptă bună. Așa trebuie să fii și tu gata să ajuți pe oricine, acasă și la școală, chiar dacă răsplata nu va veni imediat.

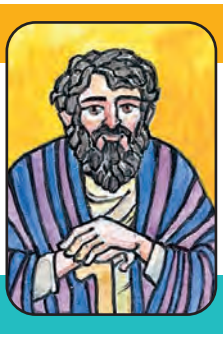

Iacov

Iacov a fost fratele lui Ioan. Petru și cei doi frați se cunoșteau atunci când Domnul Isus l-a chemat să fie ucenicii Lui, pentru că erau toți pescari. Cei trei sunt menționați adesea și ca ucenici, fiind împreună cu Domnul Isus. Poate ai și tu prieteni care, la fel ca tine, vor să-L urmeze pe Domnul cu seriozitate. Cât de mult te bucuri când poți vorbi cu prietenii tăi despre Biblie și când, împreună cu ei, ai posibilitatea să-L mărturisești pe Domnul Isus la școală!

Iuda

Iuda mai este numit și Tadeu. Despre Iuda, Biblia relatează numai faptul că l-a pus o întrebare Domnului Isus. În rest, Biblia nu mai amintește nimic altceva despre el. Deci, cu toate că despre Iuda nu se relatează fapte mari, Domnul a vrut să-l aibă ca ucenic al Lui. Iuda L-a urmat. Dacă azi vrei să-L urmezi și tu pe Domnul Isus, El te primește cu bucurie. Nu trebuie să ai talente deosebite, nu este nevoie nici de fapte mari, importantă este numai dorința ta de a fi ucenicul Domnului Isus.

Ioan

Ioan și fratele lui, Iacov, erau numiți „fiii tunetului”. El a devenit ucenicul Domnului la o vârstă foarte fragedă. Odată, ucenicii au văzut un om, care nu mergea împreună cu Isus, dar care scotea demoni în Numele Lui. Împreună cu ceilalți ucenici, Ioan l-a mustrat cu asprime. Altă dată, Ioan și Iacov i-au cerut Domnului să facă să cadă foc din cer peste un sat care nu i-a primit pe trimișii Domnului.

Pe de altă parte, Ioan a fost unul dintre ucenicii căruia îi plăcea foarte mult să stea aproape de Domnul. La ultima cină la care au mâncat împreună, Ioan și-a pus capul pe pieptul Domnului. Ioan nu L-a părăsit pe Domnul nici chiar în cele mai grele ceasuri. A mers în curtea marelui preot, atunci când Domnul Isus a fost interogat. Despre Ioan, Biblia spune că a stat sub cruce; ceilalți ucenici nu sunt menționați acolo.

De ce a vrut Ioan să fie aproape de Domnul? El însuși spune despre sine că era „ucenicul pe care-l iubea Isus”. Pentru că-i plăcea să fie aproape de Domnul, el a simțit această dragoste în mod deosebit. Cred că Domnul Își iubește toți ucenicii și, cu cât vei sta mai aproape de El, cu atât mai mult vei simți dragostea Lui. Cum poți să fii astăzi aproape de Domnul? Desigur, prin citirea Cuvântului Său și prin rugăciune, dar și întotdeauna când – acasă sau la școală – trăiești după voia Lui.

Iuda Iscarioteanul

Una dintre cele mai triste căi relatată de Biblie este aceea pe care a mers Iuda Iscarioteanul. El a avut timp să-L cunoască pe Domnul Isus trei ani de zile: L-a văzut cum vindecă bolnavii, cum le dă vedere orbilor, cum le vorbește oamenilor plin de dragoste. Domnul Isus S-a îngrijit de el așa cum S-a îngrijit de toți ucenicii Lui. Și, cu toate acestea, în final Iuda L-a trădat pe Domnul și apoi s-a spânzurat.

După aparențe, Iuda a umblat cu Domnul, dar în inimă a fost împotriva Lui. El a făcut parte din cercul ucenicilor, dar nu a fost mântuit. El nu a recunoscut faptul că păcatele lui îl despart de Dumnezeu.

Iacov

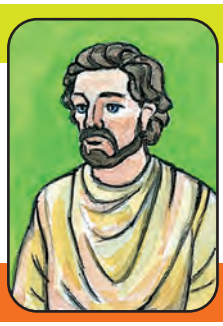

Despre Iacov, fiul lui Alfeu, Biblia spune numai că a fost un ucenic al Domnului Isus. Nu este suficient? Poate că nici despre tine nu se știe mai mult, decât faptul că vrei să-L urmezi pe Domnul Isus. Nu te strădui să ajungi cunoscut, ci împlinește în tăcere voia Domnului în viața ta. Când vom ajunge în cer, se va revela tot ce am făcut din dragoste pentru Domnul Isus.

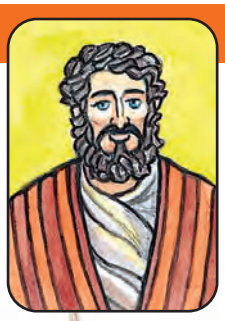

Simon Petru

La fel ca fratele lui, Andrei, Simon Petru a fost și el pescar. El și-a abandonat meseria pentru a-L urma pe Domnul Isus, ca ucenic. Petru era impulsiv și avea multă încredere în puterea lui. Odată, când ucenicii au fost pe mare și s-au aflat în pericol din cauza vântului puternic și a valurilor mari, Domnul Isus a venit la ei, umblând pe apă. Petru a vrut să-I iasă în întâmpinare, mergând și el pe apă. Ce curaj! Dar după ce-a pășit pe apă, a început să se îndoiască și Domnul a trebuit să-l salveze, pentru a nu se scufunda.

Petru a fost gata să meargă cu Domnul Isus în închisoare și chiar la moarte. Însă atunci când Domnul Isus S-a aflat în casa marelui preot, arestat fiind, Petru s-a lepădat de trei ori de El. Petru a trebuit să recunoască faptul că nu poate trăi prin puterea lui, ci că are nevoie de îndrumarea și ajutorul Domnului. Mai târziu, Petru a preluat rolul de conducător în adunarea din Ierusalim. Domnul se folosește cu plăcere și de personalități puternice în lucrarea Sa. Însă Petru a trebuit să învețe o lecție grea: calitățile omenești pot fi folosite numai în dependență de Domnul.

de T. R.

Ilustrat de Ina COSINA

Povestire dedicată surorii mele de credință, prietenei și colegei mele de clasă, Ajarpi Bolejan.

BIRUINȚA AJARPIEI

– Mami, mă lași să mă duc la Karina?

– Da, dar să nu asculți ce-ți spune bunica ei. Femeia aceea nu pare a fi în toate mințile.

– Nu-i adevărat, mami! Bunica Amalia este foarte cumsecade, o contrazise Ajarpi.

– Bine, bine. Du-te și lasă-mă în pace! Am multă treabă pe cap și fără tine.

Ajarpi s-a bucurat. A ieșit repede din casă. Nu voia să întârzie atunci când bunica Amalia avea să povestească din nou despre Domnul Isus, Mântuitorul. Când a ajuns la Karina, Ajarpi a constatat cu uimire că în afară de bunica Amalia și de Karina, în încăpere se mai afla încă un domn. Acesta i-a zâmbit prietenos și i-a spus:

– Intră, nu-ți fie frică. Mă cheamă Samuel; dar pe tine?

– Ajarpi, spuse timid fetița.

– Și câți ani ai? întrebă Samuel.

Ajarpi roși și zise:

– Opt ani, dar apoi adăugă veselă, Karina și cu mine suntem născute în aceeași zi.

– Așa, acum ați făcut cunoștință. Este timpul să începem, interveni bunica.

Până atunci ea ascultase totul în tăcere.

Când s-a întors acasă, Ajarpi le-a povestit părinților cu mult entuziasm despre noua ei cunoștință, despre care aflase că era nepotul bunicii Amalia. Totuși, despre faptul că Samuel era pastor și că putea să povestească foarte frumos despre Isus, Ajarpi nu a spus – firește – nimic. Îi era teamă că mama ei nu ar mai fi lăsat-o să se ducă la Karina.

Ajarpi a aflat tot mai multe despre Domnul Isus și într-o zi, ea și-a deschis inima pentru El. În ziua aceea Ajarpi s-a întors acasă strălucind de fericire. Însă, pentru că nu avea curaj să-i povestească mamei ei despre aceasta, Ajarpi a fredonat doar cântarea: „Un prieten bun și-un frate în Isus eu am aflat…”. Când tatăl lui Ajarpi a auzit melodia, și-a întrebat fiica:

– Cine te-a învățat această melodie frumoasă?

Ajarpi s-a așezat în fața tatălui ei pe un scaun și i-a povestit tot ce știa despre Isus. I-a povestit că-I dăruise Domnului Isus inima și că El era acum Mântuitorul ei. Apoi l-a întrebat pe tatăl ei dacă nu ar vrea să meargă cu ea măcar o dată la biserică.

– Ai înnebunit? Poate îți trag o palmă! – Era mama lui Ajarpi, care țipa afară.

Ajarpi și tatăl ei au dat buzna în curte și l-au văzut pe Gregor, băiatul vecinului, stând cu capul plecat înaintea mamei lui Ajarpi.

Prietenia nu este numai un cadou prețios, ci și o datorie de durată.
Ernst Zacharias

– Ce s-a întâmplat, Lili? întrebă Gustav, tatăl lui Ajarpi.

– A dat cu mingea în mine! răspunse mama nervoasă.

– Dar eu, eu… nu am vrut. Mingea mi-a scăpat din mână. Îmi pare rău, vă rog să mă iertați, doamnă Bolejan! explică băiatul.

– Nu-i adevărat. Am să mă plâng mamei tale. Ar face bine să aibă mai multă grijă de fiul ei.

Lui Ajarpi i s-a făcut milă de Gregor, căci era prietenul ei, și a hotărât să-i ia apărarea. S-a dus la el, l-a luat de mână și i-a spus mamei ei:

– Iartă-l din toată inima pe cel care ți-a greșit, căci fericiți sunt cei care pot să ierte. Și ei vor fi iertați!

De uimire, mama lui Ajarpi a rămas cu gura căscată. Și-a privit fiica cu o privire cercetătoare și a spus:

– Cine te-a învățat asta? Hai, spune! Nu cumva bunica aia, Amalia? Nu te mai duci la ea. Îți interzic.

– Dar, mami! Samuel ne povestește acolo despre Isus, care-i iubește pe toți oamenii. Te rog, nu-mi interzice să mă duc acolo.

– Nu există Dumnezeu, o contrazise mama, și nici nu poate să iubească lumea întreagă, cum spui tu.

În loc să continue discuția, Ajarpi a început să cânte o cântare. Gregor, care mergea și el de ceva timp la biserică, a cântat împreună cu ea. Apoi a venit și Karina și li s-a alăturat:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea,
Că L-a dat pe singurul Lui Fiu,
Ca oricine crede-n El să nu piară,
Ci să aibă viață veșnică.”

– Destul! întrerupse Lili cântarea, terminați, nu cred nimic din toate astea…

După două luni, și tatăl lui Ajarpi și-a deschis inima pentru Isus Cristos. Într-o zi, Ajarpi s-a dus la mama ei și i-a spus:

– Mami, mâine este sărbătoarea mulțumirii pentru roadele câmpului. Vii cu noi la biserică? În mod sigur va fi foarte interesant. Eu voi duce un dovleac mare și flori, căci tot ce avem, vine de la Dumnezeu.

– O să mă mai gândesc, răspunse mama încet.

În ziua următoare, Ajarpi a condus-o fericită pe mama ei la biserică. Tatăl ei ducea dovleacul și florile. După slujba religioasă, bunica Amalia a venit la Ajarpi și la tatăl ei, care tocmai discutau cu Samuel.

– Îi mulțumesc Domnului, pentru că ne-a ascultat rugăciunile și pentru că mama ta a venit la biserică, îi spuse bunica lui Ajarpi.

– Dumnezeu poate s-o aducă pe mama ta de pe calea păcatului pe calea cea bună. Trebuie doar să continuăm să ne rugăm pentru ea. Și asta vom și face, promise Samuel.

Poveste adevărată
de Alexandra PUSTOVALOVA

Unele nume au fost modificate

Ilustrat de Alexandru BASS

KAȘKAII

NOMAZI ÎN IRAN

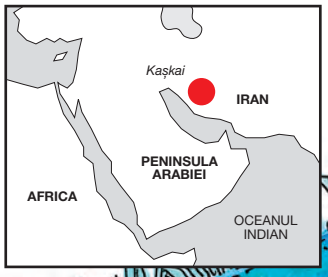

Ali s-a mișcat în patul lui aflat pe covorul întins pe jos în cortul familiei sale din Munții Zagros. În fața cortului, mama lui cocea *nan* (plăcintă) pe o bucată de fier pusă deasupra focului. Ea se trezea întotdeauna prima și muncea mult toată ziua. Ali și-a strâns repede așternutul și l-a pus cu grijă peste lucrurile familiei. Îi era foame, iar plăcintele proaspete, brânza și ceaiul erau un mic dejun pe cinste.

Kașkaii sunt un popor nomad din sudul Iranului. Iarna trăiesc pe câmpia de pe țărmul din apropierea Golfului Persic. Acolo își lucrează pământul. Au livezi și se ocupă de turmele lor de oi și capre. În martie, clima începe să se încălzească treptat. Iarba se usucă. Atunci vine timpul să plece spre pășunile lor de vară, sus în Munții Zagros, unde este mult mai răcoare decât jos, pe câmpia de la țărm.

Un drum lung

În timp ce Ali își lua micul dejun, își aminti de acele zile obositoare din satul de pe malul mării. Caprele și oile fuseseră tunse. Lucrurile din gospodărie erau împachetate și totul fusese pregătit pentru lunga călătorie. Într-o dimineață, foarte devreme, corturile au fost și ele strânse și împachetate cu grijă. Genții, lăzile și copiii mici au fost apoi urcate pe spinarea măgarilor și a cailor. Călătoria a început.

Băieții și bărbații au început să urce încet cu turmele spre munte; era un drum lung. În fiecare zi parcurgeau cam cincisprezece kilometri. În fiecare seară bărbații instalau corturile și întindeau covoarele. Femeile pregăteau mâncarea. Dimineața următoare își strângeau din nou corturile și plecau mai departe. Călătoria era lungă și obositoare, dar în cele din urmă au ajuns la locul unde-și petreceau, de obicei, vara. Aici, fiecare are câte ceva de lucru. Ali și prietenii lui păzesc turmele, în timp ce tații lor merg la vânătoare, pentru ca familiile să aibă suficientă hrană. Fetele torc lână și au grijă de copiii mici. După ce-și termină munca în gospodărie, femeile își instalează războaiele de țesut și țes covoare frumoase și

colorate. În timp ce țes, stau de vorbă și se amuză.

O școală în cort

Seara, băieții și fetele se strâng într-un cort mare, alb, la școală. Ali se bucură că poate să meargă la școală. Deoarece kașkai este numai o limbă vorbită, el învață să scrie și să citească în farsi, limba iraniană. El speră ca într-o bună zi să poată merge la o școală adevărată sau chiar la universitate și vrea să devină învățător sau medic pentru poporul lui kașkai.

În timpul verii, kașkaii stau aproximativ patru luni în munți. Apoi vremea începe încet-încet să se răcească, nopțile devin reci, iar iarba se acoperă de brumă. Atunci ei împachetează din nou tot ce au și se pregătesc pentru lunga și obositoarea călătorie spre sud, unde e mai cald. La fel ca majoritatea oamenilor din Iran, kașkaii spun că sunt musulmani. Când se căsătorește sau moare cineva, le place să țină o ceremonie musulmană, dar puțini kașkai își spun de cinci ori pe zi rugăciunile sau postesc în luna Ramadan, ca musulmanii.

Din nefericire, misionarii creștini nu s-au dus încă niciodată la kașkai ca să le spună cât de mult îi iubește Isus. În prezent, misionarii nu primesc aprobarea să trăiască în Iran. Nu există nici măcar emisiuni creștine la radio în limba lor, ci doar în farsi. Cum pot să audă kașkaii despre Isus? Îl vor cunoaște copiii, precum Ali, vreodată pe Isus? Câțiva oameni din poporul kașkai, care trăiesc în orașele Șiraz și Teheran, au auzit de la prietenii lor creștini despre Isus, dar numai puțini au devenit creștini. Alții pleacă la studii în străinătate. Vor auzi ei acolo despre Isus?

de Daphne SPRAGGETT

Poți să te rogi pentru kașkai:

Doamne Isuse!

1. Te rog, fă ca oamenii din alte țări să afle despre kașkai și să se roage pentru ei, chiar dacă misionarii nu au voie să locuiască în Iran.
2. Dă-le creștinilor din Iran curajul să le arate kașkailor, cu care se întâlnesc, cât de mult îi iubești Tu.
3. Ajută-i pe acei kașkai, care locuiesc în Șiraz și Teheran, să-i asculte pe prietenii lor creștini cu inimi deschise, atunci când aceștia le vorbesc despre Tine.
4. Ajută-i pe tinerii kașkai, care pleacă la studii în alte țări, să cunoască acolo creștini care să se poarte cu ei prietenos și să-i ajute.
5. Lasă Duhul Tău Sfânt să trezească în inimile kașkailor dorința de a Te cunoaște.
6. Folosește-Te de emisiunile creștine de la radio în limba farsi, pentru a aduce poporul kașkai la Tine.
7. Ajută-i pe kașkai să aibă curajul necesar pentru a deveni creștini.

Ilustrat de
Elena MIHAILOVA-RODINA

ȘTIAI CĂ...

Kașkaii au un proverb, care descrie stilul lor de viață: „Unde este covorul meu, acolo este căminul meu”?

CINE ESTE PRIETENUL?

Dacă rezolvi corect integrama, vei putea citi în căsuțele colorate cu galben numele unui prieten al apostolului Pavel care l-a vizitat des în închisoare.

1. Cum se numește prietenul lui David? (1 Samuel 20:17)
2. Isus spune: „Voi sunteți _____ Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.” (Ioan 15:14)
3. Cum se numește bărbatul bolnav la care au venit cei trei prieteni ai lui pentru a-l mângâia? (a 18-a carte a Bibliei 2:11)
4. Cum se numea femeia care, împreună cu bărbatul ei, și-a riscat viața pentru apostolul Pavel? (Romani 16:3-4)
5. Ce face prietenul adevărat oricând? (Proverbe 17:17)
6. „Dulci sunt _____ pline de dragoste ale unui prieten.” (Proverbe 27:9)
7. Cum se numește ucenicul lui Isus, care din dragoste pentru prietenul lui, a vrut să moară cu El? (Ioan 11:16)
8. Cine a fost numit „prietenul lui Dumnezeu”? (Iacov 2:23)

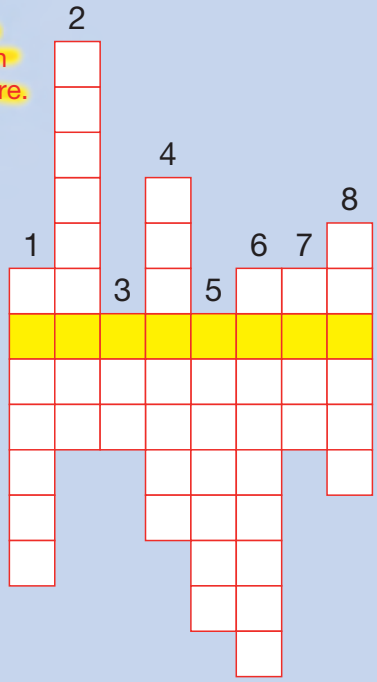

AU FOST FRAȚI?

Răspunde la întrebare cu DA sau NU:
DA = 2 puncte; NU = 1 punct. Dacă răspunzi corect, punctajul total va fi de 29 de puncte.

	Da	Nu	Puncte
1. Iacov – Esau	☐	☐	____
2. Avraam – Nahor	☐	☐	____
3. Noe – Sem	☐	☐	____
4. Moise – Aaron	☐	☐	____
5. Maria – Moise	☐	☐	____
6. Isai – David	☐	☐	____
7. David – Goliat	☐	☐	____
8. Abel – Cain	☐	☐	____
9. Lea – Rahela	☐	☐	____

	Da	Nu	Puncte
10. Ruben – Isaac	☐	☐	____
11. Beniamin – Neftali	☐	☐	____
12. Lidia – Roda	☐	☐	____
13. Iacov – Ioan	☐	☐	____
14. Andrei – Simon Petru	☐	☐	____
15. Pavel – Tit	☐	☐	____
16. Marcu – Luca	☐	☐	____
17. Maria – Marta	☐	☐	____
18. Ruf – Alexandru	☐	☐	____

Punctaj total... ____

CAPERNAUM

Orașul lui Isus

Evanghelistul Matei scrie: „Isus S-a urcat într-o corabie, a trecut marea și a venit în cetatea Sa.” (Matei 9:1) – „Cetatea Sa” este orașul Capernaum. Ți-ar plăcea să vizitezi împreună cu mine acest oraș? El se află pe malul nord-vestic al lacului Ghenezaret. Călătorim cu autobuzul de-a lungul malului acestui lac. În timp ce vedem coloniile țăranilor, care sunt înconjurate de plantații de curmali și bananieri, trecem pe lângă Tiberiada, orașul în care Isus nu a intrat niciodată și, în final, ajungem la o stație mare de autobuz, cu chioșcuri de la care se pot cumpăra suvenire. De aici mergem pe jos la poarta mănăstirii franciscanilor. Călugării din această mănăstire fac săpături de peste o sută de ani, pentru a descoperi toate ruinele cetății Capernaum.

Apoi o luăm la stânga și ne îndreptăm spre ruinele vechii sinagogi. Urcăm treptele și intrăm în sala înconjurată de coloane. Această sinagogă a fost construită în secolul al III-lea, chiar pe temelia sinagogii unde Isus a vindecat oameni și a învățat mulțimea. Aici a fost biserica pe care a frecventat-o des. În vremea aceea, conducătorul acestei sinagogi a fost Iair. – Cunoști întâmplarea cu fiica lui Iair pe care Isus a înviat-o din morți?

Capernaum este una dintre cetățile cel mai des menționate în Noul Testament. Aici Și-a ales Isus primii ucenici. Aici i-a vindecat pe bărbatul demonizat și pe omul cu mâna paralizată; tot aici a vindecat-o și pe soacra lui Petru.

Între sinagogă și lac se mai află încă ruinele unor case din vremea în care a trăit Isus pe pământ. Cât de înghesuiți trăiau pe atunci oamenii! Casele erau construite din pietre de bazalt și acoperite cu papură, bambus sau paie. În jurul unei curți comune, se construiau mai multe case cu acoperișuri asemenea unor terase și astfel se formau gospodăriile comune. Oamenii intrau în case numai pentru a se odihni, iar viața lor se desfășura fie în curte, fie pe acoperiș. Acum putem să înțelegem mult mai bine pildele lui Isus: cea despre banul pierdut sau cea în care un om bate noaptea la poarta vecinului său ca să-i ceară o bucată de pâine, pentru că i-au venit musafiri. De asemenea, ne putem imagina îmbulzeala care s-a produs atunci când Isus a predicat în casa lui Petru și l-a vindecat pe omul paralizat pe care prietenii lui l-au coborât prin acoperiș în casă.

Casa lui Petru le-a slujit creștinilor din primele secole drept biserică. Deasupra acestei case există acum o sală mare pentru pelerini. Ea seamănă cu o corabie care a acostat la țărm. Peste tot se văd urme ale trecutului: o presă de măsline, o piatră de moară... Poate Isus a arătat spre această piatră de moară, când le-a predicat locuitorilor din Capernaum și i-a îndemnat să creadă în El.

Știm că în acest oraș a existat o vamă, deoarece Isus l-a chemat pe colectorul de impozite Levi, fiul lui Alfeu, să devină ucenicul Lui. Arheologii au găsit un fragment dintr-o coloană pe care există inscripția în limba aramaică: „Alfeu, fiul lui Ioan, a făcut această coloană. Fie binecuvântat pentru aceasta”. Pe vremea lui Isus, Capernaum a fost o așezare destul de mare. Însă Isus a spus despre acest oraș: „Și tu, Capernaum, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi coborât până în locuința morților.” (Luca 10:15).

Pe drumul de întoarcere, în timp ce mai aruncăm o ultimă privire în jur și vedem ruinele cetății Domnului nostru, ar trebui să ne gândim la această avertizare făcută de Isus.

de Waldemar ZORN

Ruinele sinagogii

Ruinele casei lui Petru

Presă de măsline

Piatră de moară

Ilustrat de Natalia Țuracovsca

LIMBĂ ȘI SCRIS

Cele mai vechi dovezi scrise sunt desenele rupestre din epoca de piatră. Aceste prime istorii sunt povestite în imagini, nu cu rânduri scrise, așa cum le cunoaștem noi.

Civilizațiile de mai târziu au mai folosit încă simbolurile imaginilor. Egiptenii, mai ales, au avut un limbaj foarte frumos al imaginilor; semnele lor se numesc hieroglife. Această scriere avea peste opt sute de simboluri.

PIATRA DE LA ROSETTE

Mult timp nimeni nu a fost în stare să citească hieroglifele de pe mormintele egiptene. În anul 1799, în apropierea orașului egiptean Rosette, unul dintre soldații lui Napoleon a descoperit o piatră mare, scrisă complet. Ea conținea o poruncă împărătească din anul 196 î.Cr. Porunca era scrisă în greacă, egipteană și în vechea scriere egipteană cu hieroglife. Traducătorii au putut astfel să descifreze limba și să dezlege tainele Egiptului Antic. Piatra a ajuns să fie cunoscută sub numele de „Piatra de la Rosette”.

ALFABETUL

Inspirându-se din hieroglifele egiptene, fenicienii au inventat alfabetul înainte de anul 1000 î.Cr. Această scriere a fost apoi prelucrată de arabi și constituie baza alfabetului latin. Pe acesta îl folosim și în zilele noastre.

EBRAICA

Aproape tot Vechiul Testament este scris în ebraică. Ebraica are douăzeci și două de consoane și nici o vocală. Se citește de la dreapta la stânga, probabil din cauză că primele texte în ebraică au fost cioplite în piatră, iar cioplirea se face mai ușor de la dreapta la stânga. Chiar și cărțile în ebraică se scriu astfel: de la ultima pagină spre prima, de la dreapta spre stânga și de jos în sus.

Descoperirea pietrei de la Rosette

SCRIEREA CUNEIFORMĂ

Sumerienii, care au imigrat în Babilon, aveau o scriere simbolică foarte simplă. Ei își încrustau semnele pe plăci moi de lut, folosindu-se de bețe sau oase cu vârfuri cuneiforme. Lutul se întărea apoi la soare. Sumerienii sunt inventatorii celui mai vechi scris de pe pământ, „cărțile” lor putând fi citite și astăzi.

Scriere cuneiformă

GREACA

Toate cărțile din Noul Testament sunt scrise în limba greacă. Alături de latină, greaca a fost limba vorbită în Imperiul Roman, din care a făcut parte și Palestina în vremurile noutestamentare.

ARAMAICA

Fragmente mai mici din Vechiul Testament sunt scrise în aramaică. Aceasta a fost limba poporului persan, marea putere dinaintea romanilor.

Isus și ucenicii Lui au vorbit aramaica; și în Noul Testament găsim câteva cuvinte aramaice, de exemplu „ava”, care înseamnă „tată”.

de Mark WATER

ȘTII CUM ÎI CHEAMĂ?

1

Numele acesta înseamnă „cea mare”. Femeia care avea acest nume era iudeică. Ea l-a pândit pe fratele ei mai mic, care era ascuns într-un coșuleț pe râu. Era o prorociță din seminția lui Levi. I-a ajutat pe frații ei să scoată poporul Israel din robia de 430 de ani din Egipt, așa cum poruncise Domnul. După ieșirea israeliților din robie, ea L-a lăudat pe Dumnezeu împreună cu alte femei. Ea i-a reproșat fratelui ei că s-a căsătorit cu o etiopiancă. Pentru aceasta, Domnul a pedepsit-o cu lepră. După ce fratele ei s-a rugat pentru ea, ea s-a vindecat de lepră după șapte zile.

Cine este ea?

2

Numele acesta înseamnă „Domnul a dat”. El a fost fiul cel mare al primului împărat al lui Israel și un soldat viteaz. El a încheiat un legământ de prietenie cu un tânăr care urma să fie împăratul Israelului și căruia i-a rămas fidel până la moarte. El ar fi trebuit să moară, pentru că a gustat din miere, dar a scăpat totuși cu viață. La fel ca tatăl lui, și el a fost omorât de către filisteni și a fost îngropat la Iabes. Fiul lui era paralizat și noul împărat și-a arătat mila față de acesta, de dragul prietenului său.

Cine este el?

3

Numele acesta înseamnă „lumină”. Bărbatul care s-a numit așa a fost originar din Antiohia. A fost păgân. Însă când a venit la credință, a devenit un colaborator loial al apostolului Pavel și l-a însoțit pe acesta la Roma. El a fost „doctorul iubit” al lui Pavel. „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos Domnul.” – Aceste versete apar numai în Evanghelia scrisă de el.

Cine este el?

4

Numele acesta înseamnă „prietenul cailor”. El l-a ajutat pe vistiernicul din Etiopia să creadă și l-a botezat. După aceasta, Duhul Domnului l-a răpit pe acest predicator și l-a dus la Așdod. Un ghicitor din Samaria, care voia să cumpere darul de a da Duhul Sfânt celor peste care avea să-și pună mâinile, a venit la credință prin ... El a fost unul dintre cei șapte diaconi ai bisericii din Ierusalim. Cele patru fiice ale lui au profețit.

Cine este el?

Realizat de Helene Boschmann
Ilustrat de Larisa GOROȘCO

Pagină realizată și ilustrată de Andreas ROCKENER

Isus a povestit multe pilde. Câte două imagini descriu o pildă.
Care sunt grupurile de imagini potrivite trimiterilor biblice alăturate?
Matei 20:1-16; Matei 22:1-14; Luca 10:30-37; Luca 15:3-7; Luca 15:11-32.

MEMORY

Materiale necesare: carton, carioca și foarfece

JOC

Pregătire:
Taie din carton 16 cartonașe de mărimea 10 x 10 cm. Scrie cu carioca pe cartonașe numerele de la 1 la 16. Amestecă și întoarce cartonașele cu numerele în jos. Pe o coală separată, povestește în scris o întâmplare biblică, folosind doar opt propoziții. Acum copiază fiecare jumătate de propoziție de pe coală pe dosul câte unui cartonaș.

1	2	3	să fie cu ucenicii
5	Zacheu a vrut	7	8
9	10	11	12
Isus a promis	14	15	să-L vadă pe Isus

Regulile jocului:
Amestecă din nou cartonașele și așează-le cu cifrele în sus pe masă sau pe podea. Apoi, fiecare jucător ia pe rând câte două cartonașe. Cine descoperă două jumătăți de propoziție, care formează o propoziție întreagă corectă, își păstrează cartonașele și are voie să aleagă alte două cartonașe. După ce s-au luat toate perechile de cartonașe, ele sunt puse de toți în ordine, astfel încât propozițiile să redea povestirea biblică. Acest joc se poate juca în doi sau în grupe. (Atenție! În acest caz mai adaugă la joc un set sau două a câte 16 cartonașe cu alte povestiri biblice.)

PRIETENI

GHICITOARE

David și Ionatan au încheiat un legământ de prietenie (1 Samuel 20:16). Care dintre contururi se potrivește cu imaginea de sus?

Ilustrat de Iulia PRAVDOCHINA

În acest număr al revistei tei va începe seria unor povestiri palpitante cu animale. Ele sunt pilde pentru comportamentul nostru unii față de alții, pentru prietenie și dușmănie, sinceritate și prefăcătorie, bucurie și suferință, credință și necredință. În fiecare număr al revistei „Felinarul copiilor" vei putea citi câte o povestire. La sfârșitul fiecărei povestiri vei găsi întrebări care te vor ajuta să înțelegi mai bine sensul acesteia.

Corbul KOLK

ȘI MICUL LUI PRIETEN FIPS

POVESTEA 1

de Werner LUTZ

Ilustrată de Iulia PRAVDOCHINA

A fost odată un corb foarte bătrân, din neamul nobil al corbilor. El locuia într-un molid la fel de bătrân care creștea într-o pădure neînchipuit de mare, întunecoasă și rece.

Pădurea era atât de mare, încât animalele mici din ea nu ajunseseră niciodată până la marginile ei. Numai bătrânul corb Kolk zburase, în călătoriile sale singuratice și îndepărtate, peste orașe și sate, peste câmpii, peste munți, mări și pustiuri.

Văzuse țări străine, animale și oameni ciudați. Acum era bătrân și intenționa să-și petreacă bătrânețile în liniște și pace în această pădure mare.

Însă într-o dimineață însorită de primăvară, liniștea lui a luat sfârșit. În acea dimineață păsărelele cântau și ciripeau fericite.

Pomii dădeau lăstari noi și frunze verzi. Chiar și bătrânul molid pe ale cărui crengi locuia Kolk, a dat din nou lăstari mici în vârful ramurilor.

Corbul Kolk și-a ridicat puțin aripa dreaptă. O făcea adesea când îl neliniștea ceva. A auzit în depărtare zgomotul unei mașini de-a oamenilor, care urca cu greu drumul de munte din apropierea bătrânului molid.

Corbul cunoștea aproape toate mașinile oamenilor care treceau prin pădurea singuratică. Ori de câte ori venea mașina verde a Omului Verde, Kolk le avertiza din timp pe animale, cu o voce puternică și răgușită, scoțând un „cra-cra” croncănit.

Din această cauză Omul Verde îl ura și-și îndreptase mereu țeava morții spre el. Kolk însă se lăsa să cadă fără zgomot printre crengi. Avea multă experiență. Nu mai era o pasăre tânără.

Corbul s-a uitat bănuitor în jos spre mașina uriașă și neobișnuită formată din trei părți. În cutia din față a văzut oameni.

În a doua cutie, care era o remorcă lungă, se aflau cuști în care erau închise acele animale ciudate pe care le văzuse în Africa: pisici mari cu blana galbenă și animale puternice cu blană deasă și maro. Corbul nu știa însă denumirea lor.

În a treia se aflau alte cuști în care niște animale mici cu blană, asemănătoare oamenilor, se înghesuiau una în alta, înfricoșate și tremurând de frig. Bietele animale, – s-a gândit corbul Kolk și s-a bucurat că este liber și că poate zbura unde vrea el.

Ceva însă i-a atras atenția, iar inima a început să-i bată cu putere: un pui al acelor animale asemănătoare oamenilor și-a băgat capul printre bare, și-a tras burta și a ieșit afară din cușcă.

Dintr-o săritură, a ajuns din remorcă direct pe o piatră mare de la marginea drumului. Micuțul și-a ridicat mândru capul – de-acum era liber într-un loc străin – și le-a făcut cu mâna părinților lui.

Este pierdut, s-a gândit corbul. Va muri de foame și de frig în pădurea rece. Puiul este obișnuit ca oamenii să-i aducă mâncare, dar aici nu are să-i mai poarte nimeni de grijă.

Bietul micuț! Are să-l mănânce vulpea sau jderul cel iute sau bufnița sau uliul. Corbul s-a uitat trist și plin de milă în jos spre micuțul animal care nu avea nici o șansă de supraviețuire.

Kolk era obișnuit să scruteze mereu cerul cu ochii lui ageri. S-a uitat și acum, dar s-a speriat, căci sus pe cer se rotea uliul Nas Coroiat. Corbul nu putea să-l sufere, pentru că acesta omora fără milă toate animalele mici pe care reușea să pună gheara.

Lui personal nu-i era frică de Nas Coroiat, nici de nevasta lui mult mai mare care-și creștea acum puii. De el, de corb, nu îndrăznea nimeni să se apropie.

Însă uliul se rotea în cercuri tot mai strânse deasupra micuțului animal de pe piatră.

Kolk cunoștea manevra. O observase deja de mii de ori. Mai întâi uliul zbura în cercuri tot mai strânse, apoi se lansa ca o săgeată asupra prăzii.

În inima bătrânului corb a început să se dea o luptă. Se mutase aici ca să-și găsească liniștea și pacea. Să renunțe oare la această pace din cauza unui mic animal prostuț?

Însă uliul făcea cercuri tot mai strânse. Kolk știa că ceea ce face este o prostie; a zburat totuși de pe creangă în direcția pietrei pe care stătea micuțul animal.

Puiul de maimuță s-a speriat foarte tare atunci când marea pasăre neagră cu pene lucioase și cu ciocul uriaș și înspăimântător a aterizat fâlfâind în fața lui.

– Nu te teme! a spus corbul încet și duios, atât cât îi permitea glasul de corb. Mă numesc Kolk. Sunt un corb. Nu sunt una dintre ciorile care croncănesc și distrug totul.

Sunt un corb din vechea familie a corbilor.

Pasărea cea mare s-a înclinat politicoasă, așa cum îi stătea bine unui corb.

– Și cine ești tu?

– Eu sunt un pui de maimuță. Unul din marea familie a maimuțelor Resus.

Noi locuim într-o țară caldă. Oamenii ne-au prins și ne-au închis în cuști. Dar astăzi am scăpat!

Micuța maimuță s-a uitat mândră în ochii îngrijorați ai corbului.

– Numele meu este Fips!

– Sună amuzant! a spus Kolk. Dar deasupra noastră se rotește uliul. Vrea să te mănânce. Dacă ai încredere în mine, atunci prinde-te cu labele de corpul meu, ca să te pot duce în zbor acolo sus, pe molidul cel mare.

Kolk a mângâiat puțin cu vârful aripii blana subțire a puiului, atât de ușor pe cât o putea face un corb bătrân. Nevasta lui, cea care murise vitejește în lupta cu vulturul, făcuse și ea la fel cu puii lor.

– Am încredere în tine, a spus Fips și s-a prins de penele lui tari de pe burtă. Kolk și-a luat avânt cu putere. Când s-a ridicat în aer a trecut chiar pe lângă uliul care se lansase ca săgeata spre piatra care acum era goală.

– Aici este casa noastră, a spus Kolk când a aterizat pe molid. Sper că nu ai rău de înălțime!
– Deloc, a spus Fips. Am fost cel mai bun cățărător junior din tribul nostru.

Kolk a observat că micuțului îi era frig. Și-a ridicat aripa dreaptă și l-a lăsat pe Fips să intre sub ea. Apoi și-a umflat fulgii, pentru ca puiului să-i fie cald.

Curând a constatat că Fips a adormit. S-a gândit la nevasta lui cea vitează care spusese: „Să ocrotești viața este cel mai mare lucru”.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI

1. Ce l-a determinat pe bătrânul corb Kolk s-o ajute pe maimuța singuratică?
2. Ar fi putut maimuța Fips să se descurce singură în pădurea străină?
3. Pe al cui ajutor poți conta tu întotdeauna?

Cine caută prieteni, este vrednic să-i găsească, însă cine nu are, înseamnă că nu i-a căutat.

Gotthold Ephraim Lessing

Biblia spune:

„Deschide-ți gura pentru cel mut, pentru pricina tuturor celor părăsiți!” (Proverbe 31:8)

„Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea.” (Psalmul 4:8)

SCHIMBUL

Dacă ar trebui să evaluez cumva zilele din viaţa mea, dimineaţa acelei zi, în care am primit o minge, ar merita nota cea mai mare. Mingea era din cauciuc, în două culori şi ambalată într-o plasă de mătase. Mirosea atât de bine a cauciuc nou şi strălucea peste tot: o jumătate era roşie, cealaltă era albastră, iar pe mijloc avea o dungă galben cu negru. Când scriitorul rus Marşak a scris ceva despre o minge, a ştiut el despre ce scrie. În mod sigur, a avut o minge exact ca a mea. Căci numai despre o minge în două culori, cum aveam eu, se putea scrie:

„Ce mai minge cântătoare,
Când o baţi sună mai tare!”

Mingea mea scotea într-adevăr sunete amuzante când o loveam cu palma şi rosteam în ritm un cântecel potrivit:

„Ştiu cinci nume de fete:
Unul e Dana, al doilea Tania,
Al treilea Eliza, al patrulea Larisa,
Al cincilea Doris şi e greu.
Iată numele ce le ştiu eu.”

Acest joc se putea juca la nesfârşit. La fiecare lovitură se spunea un alt prenume. Se putea juca şi cu nume de oraşe, râuri, flori sau animale. Dar trebuia să fac adesea câte o pauză, pentru că mi se părea că mingea mea s-a murdărit. Mă repezeam în casă, o spălam în chiuvetă, o ştergeam şi alergam din nou afară. După ce o spălam, mingea mea era şi mai frumoasă, suprafaţa ei încă umedă strălucea frumos sub razele soarelui. Era atât de curată şi de frumoasă, încât îmi venea s-o sărut. Ca să fiu sinceră, uneori am şi făcut-o, când coboram scările cu mingea proaspăt spălată în mână şi nu mă vedea nimeni.

Nu toţi copiii de pe strada noastră aveau o minge; să ai o minge era ceva deosebit. Adesea trebuia să-mi împart comoara cu prietenele mele. Ele erau foarte înţelegătoare când le spuneam că mingea mai are nevoie din când în când de câte o pauză. Se aşezau lângă mine pe bancă şi aşteptau răbdătoare până când mingea se odihnea şi putea din nou să sară.

Vă povestesc atât de detaliat despre mingea mea, ca să înţelegeţi cât de mult o iubeam. Totul se învârtea în jurul mingii mele. Devenise atât de mare şi de importantă în ochii mei, încât toate celelalte lucruri din viaţa mea trecuseră pe planul doi.

Prietenele mele şi cu mine ne jucam cu ea toate jocurile pe care le ştiam cu mingea. Apoi ne aşezam pe bancă şi lăsam mingea să se odihnească. O legănam pe genunchi şi îi cântam.

Într-una din zile, un piuit jalnic ne-a întrerupt brusc bucuria. Ne-am speriat, căci acest zgomot nu era unul obişnuit. Se deosebea atât de mult de restul sunetelor de până acum, încât l-am sesizat imediat, deşi fusese foarte slab. Era schelălăitul unui căţeluş pe care Lars, băiatul din blocul nostru, îl trăgea după el cu o sfoară. Nici până astăzi nu înţeleg cum pot fi unii oameni atât de răi. Lars folosea cuvinte urâte, se bătea cu alţi copii, fura şi era obraznic cu bătrânii. Părinţii noştri ne interziseră să avem de-a face cu el. Dar oricum nimeni nu voia să se împrietenească cu el; era pur şi simplu imposibil. Pentru Lars nu existau reguli; el îşi făcea propriile reguli.

Ştiam ce voia să facă cu căţelul. Lars era în stare să omoare animale. O făcuse deja odată şi ulterior se mai şi lăudase. Am înţeles imediat ce înseamnă o sfoară la gâtul unui câine.

Mama îmi interzisese să vorbesc cu Lars, dar de data aceasta m-am ridicat, i-am dat mingea prietenei mele Loredana şi m-am dus la el.

– Unde duci câinele? l-am întrebat, în timp ce, de frică, aproape că am rămas fără aer.

– Ce te interesează, gâscă proastă? a răspuns Lars şi a scuipat dispreţuitor lângă picioarele mele.

– Dă-mi-l mie, te rog, l-am rugat. Simţeam că în curând aveau să-mi dea lacrimile.

Lars m-a înjurat şi şi-a văzut de drum. Am alergat după el şi l-am prins de braţ:

– Aşteaptă!

Am căutat prin buzunare. Mama îmi dăduse doi lei pentru îngheţată.

– Ţi-l cumpăr! i-am spus.

Lars m-a îmbrâncit şi a spus:

– Ce?! Doi lei pentru un asemenea căţel?

A ridicat sfoara atât de sus, încât animalul a rămas atârnat în aer dând din picioare.

– Pentru un câine viu numai doi lei? Ai înnebunit?! a spus cu dispreţ.

Am scos tot ce aveam prin buzunare: o lanternă, un ciob de sticlă albastră foarte preţios şi un abţibild. Lars a lăsat câinele jos şi a spus:

– Prea puţin!

– Mai am acasă creioane colorate şi o păpuşă…

– Poţi să-ţi ţii păpuşa, nu-mi trebuie.

– Ce-ţi trebuie? l-am implorat şi atunci mi-au şi dat lacrimile. Mă uitam pe rând când la câine, când la cel care-l chinuia.

Atunci Lars mi-a văzut mingea. Loredana a ascuns-o repede la spate, iar eu am simţit o înţepătură în inimă şi am simţit că mi se moaie picioarele.

– E a ta? a întrebat Lars, închizându-şi ochii şmecherește, ca unul care pune ceva rău la cale.

– Da, am reuşit să spun cu greu.

– OK, m-ai convins, a spus Lars şi a tras câinele lângă picioarele mele. S-a dus la Loredana care, neputincioasă, i-a întins mingea. A luat-o cu mâinile lui murdare, a aruncat-o în sus şi i-a tras un şut puternic cu piciorul. Mingea a scos un sunet sec care m-a durut.

Apoi s-a lovit de perete – din nou o lovitură seacă. Lars a mai lovit-o încă o dată cu piciorul. Nu m-am mai putut uita şi mi-am întors privirea spre căţeluş. La picioarele mele zăcea un ghemotoc umed, murdar, care în plus mai şi mirosea urât. Îmi dădusem toată bucuria, mingea mea veselă, pe această vietate? M-am aplecat şi am încercat să mângâi căţelul. A început să mârâie şi, de frică, s-a pitit de tot la pământ.

– Să nu-ţi fie frică, am spus. Am desfăcut nodul de la sfoara care-i înconjura gâtul. Acum eşti în siguranţă, căci eşti al meu.

Încă nesigur, câinele s-a târât până la mine şi mi-a lins degetele. L-am strâns lângă mine şi am izbucnit în plâns.

Lars nu se mai vedea deja. Nici mingea mea. În schimb aveam acum o fiinţă vie, înfricoşată, care avea nevoie de mine. Brusc, a devenit pentru mine cel mai important lucru pe care-l aveam, mai important şi mai valoros decât mingea mea.

Text şi ilustraţii de Elena MICULA

Isus Cristos a părăsit cerul strălucitor şi nemărginit şi a venit în lumea noastră mică, urâtă şi păcătoasă. Tu l-ai fost mai important decât gloria pe care o avea în cer. Îţi poţi imagina acest lucru?

de Valentina ŞILIC

ATELIERUL CIOCĂNITORII

Nepoata mea, Katia, a venit la noi în vizită, în vacanţa de Crăciun. Ea este în clasa a doua. Am întrebat-o dacă i-ar face plăcere să ne plimbăm prin pădure. Katia a răspuns:

– Ce să văd iarna în pădure?

– Vino cu mine şi ai să vezi lucruri de care ai să-ţi aminteşti încă mult timp, i-am promis eu.

Ne-am făcut repede bagajul şi am pornit. La capătul satului, la stânga şi la dreapta drumului se întindeau câmpiile acoperite de zăpadă pufoasă. Era o zi geroasă cu soare. Cerul era albastru, iar cei câţiva nori albi treceau pe deasupra noastră purtaţi de vânt.

– Bunico, uită-te! Aici sunt urme în zăpadă! Multe, chiar foarte multe ... şi diferite ... care o iau în toate direcţiile, a strigat brusc Katia.

– A fost probabil o vulpe care a căutat hrană. Vulpile prind şoareci, am răspuns eu, după ce am studiat mai atent urmele. Şoarecele a ieşit probabil din gaura lui, dar când a văzut vulpea, s-a băgat repede înapoi în gaură. Vulpea a săpat apoi cu labele în zăpadă, până când a dat de gaură, dar în zadar, căci gaura şoarecelui fiind mică, vulpea n-a putut să intre acolo.

În locul unde vulpea scormonise în zăpadă, am putut vedea firele de grâu. Peste grâul încolţit coborâseră ciorile şi coţofenele. Când ne-au văzut şi-au luat repede zborul. Am acoperit cu grijă grâul înapoi cu zăpadă. I-am explicat nepoatei mele că Dumnezeu acoperă iarna pământul cu zăpadă, pentru ca plantele să nu îngheţe şi pentru ca grâul să poarte la vară spice aurii bogate. Apoi am văzut înaintea noastră pădurea. Am pornit hotărâte în direcţia ei.

Pădurea ne-a salutat cu felul ei măreţ, tăcut şi grav. Vârfurile copacilor se legănau în vânt, iar în pădure era linişte. Am ajuns într-o pădure de conifere în care, pe lângă pini şi brazi, mai creşteau şi alţi arbori.

– Uite, bunico, câte conuri de brad sunt sub copacul acesta! a strigat Katia. Peste tot sunt conuri, deşi copacul nu este nici pin, nici brad. De unde au apărut toate conurile astea?

– Tocmai acesta este scopul plimbării noastre, i-am răspuns eu. Hai să stăm puţin aici şi vei observa ceva foarte interesant. Dar mai întâi uită-te cu atenţie la copac. Vezi adâncitura din trunchiul lui? Vei vedea la ce foloseşte.

Ilustrat de Natalia ŢURACOVSCA

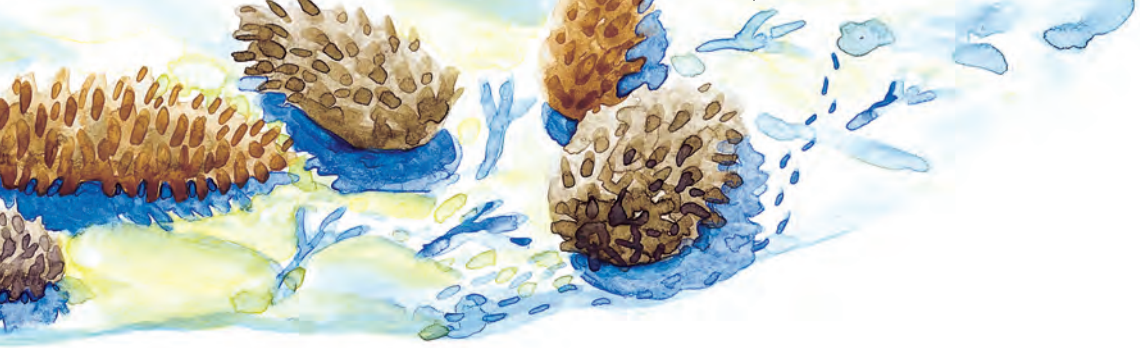

După câteva minute, şi-a făcut apariţia un locuitor colorat al pădurii, o ciocănitoare. În cioc avea un con de brad pe care l-a îndesat repede în adâncitura din copac. S-a prins bine cu ghearele de coaja copacului şi a început să prelucreze conul. A scos cu ciocul toate seminţele din con, după care l-a aruncat. Apoi şi-a luat zborul, ca să aducă un alt con. Deci aşa se explica faptul, că peste tot era plin de conuri goale de brad.

– Acest loc se numeşte „atelierul ciocănitorii", i-am explicat Katiei. Seminţele din conurile de brad sunt foarte hrănitoare pentru ciocănitoare. Vezi cum Se îngrijeşte Dumnezeu de aceste păsări? Ciocănitorile mai sunt numite şi doctorii pădurii, pentru că primăvara ele scot din scoarţa copacilor larvele diferitelor insecte care dăunează copacului. Prin munca pe care o face ciocănitoarea, Dumnezeu ne arată cât de mult Se îngrijeşte El de natură. Şi mai există multe alte păsări care contribuie la sănătatea pădurii! Dacă Dumnezeu Se îngrijeşte atât de mult de natură, cu cât mai mult Se îngrijeşte de noi, oamenii! Pentru aceasta trebuie să-I mulţumim şi să avem grijă de întreaga creaţie a lui Dumnezeu.

Apoi am făcut un foc la care să ne frigem cârnaţii şi la care să ne încălzim. După ce am mâncat, am acoperit locul cu zăpadă, ca să nu producem un incendiu. Am pus resturile de mâncare pe un trunchi de copac, pentru ca şi animalele flămânde să aibă ce mânca. I-am mulţumit Domnului pentru această plimbare şi pentru că Se îngrijeşte într-un mod atât de minunat de noi. Apoi am pornit încet spre casă. Ne-am uitat încă o dată în jur şi am văzut că resturile noastre de mâncare erau ciugulite deja de câteva păsări.

Katia a fost foarte entuziasmată de plimbarea noastră. A mai vorbit încă mult timp despre tot ce a văzut şi a învăţat în pădure.

ŞTIAI CĂ...

☑ O ciocănitoare poate să golească într-o zi până la 100 de conuri de brad? Pentru fiecare con are nevoie de aproximativ cinci minute. În acest timp lovește cu ciocul de până la 500 de ori.

☑ La începutul primăverii, ciocănitorile își atrag femelele „bătând toba", semnal bătut cu ciocul pe crengile uscate ale copacilor?

☑ Cel mai lung semnal „bătut la tobă" este făcut de ciocănitoarea neagră timp de 2-3 secunde? În acest interval, ea lovește cu ciocul de aproximativ 40 de ori.

☑ La ciocănitoarea colorată, masculul și femela clocesc ouăle cu schimbul? După 12-13 zile, puii ies din cele cinci până la șapte ouă depuse de femelă.

☑ Puii sunt hrăniți de părinții lor tot la 2-3 minute, deci cam de 300 de ori pe zi?

DUMNEZEU A CREAT TOTUL!

Integramă cu imagini
Cunoști toate animalele păsările și plantele ilustrate?

Ilustrat de Gerhard THIESSEN

HAMSTERUL

Adaptat din limba germană de Monica WETZLER

Într-o zi am primit cadou un hamster. Ce drăguț era! Cel mai mult mă amuza cum își ascundea mâncarea. Totul era păstrat într-o ascunzătoare din căsuța lui. Interesant era atunci când hamsterul își lua din proviziile lui ascunse și își umplea repede obrajii ca pungile cu semințe, frunze de varză și bucăți de morcovi. Mi se părea că este lacom și zgârcit. Nu puteam să-i înțeleg firea și comportamentul.

Tata însă a fost de altă părere:

– Gândește-te puțin! Nu semeni și tu uneori cu hamsterul? mi-a spus el. Îți ascunzi jucăriile de frații tăi și mănânci dulciuri pe furiș. Dacă ești sinceră, nici ție nu-ți place să împarți cu alții. Știi, Dumnezeu spune că nu avem voie să fim zgârciți. Gândește-te la asta ori de câte ori vezi obrajii umflați ai hamsterului!

Acum încerc să gândesc altfel. Când mă joc cu hamsterul, mă gândesc la ce spune Dumnezeu și încerc să fac cum e mai bine: împart cu sora mea dulciurile și cu fratele meu, jucăriile.

Ilustrat de Elena HARTȘENCO

PAGINA VOASTRĂ

Vă mulțumesc pentru corespondența voastră.

FELINARUL

Dragi colaboratori ai revistei FELINARUL !
Vă salută în Numele Domnului nostru Isus Cristos Anișoara Sochirca din Rep. Moldova. Recent am fost în vizită la niște frați în România și un băiețel pe nume Alexandru mi-a dăruit revista FELINARUL. Am citit-o cu deosebită plăcere și am propus și altor părinți și copii s-o citească, care m-au și rugat să le dau și lor revista… Mulțumesc lui Dumnezeu care a lucrat prin acest băiețel și mi-a făcut cunoscută revista dumneavoastră…
Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze în lucrarea pe care o faceți.

(Anișoara Sochircă, Rep. Moldova)

Eu sunt bolnav (invalid), dar citesc revista cu plăcere personal, cât și nepoților, cunoscuților...
(Dumitru Sochircă, 78 ani, Rep. Moldova)

Dragă redacție,
Sunt un tânăr tată a două fetițe pe nume Estera și Gabriela. Am avut ocazia de a citi un număr al revistei FELINARUL și mi-a plăcut foarte mult. Vă doresc cât mai multe numere. Este o revistă foarte potrivită pentru copii și doresc să mă abonez pentru a primi această revistă. Vă mulțumesc. *(Alin Paniță, Slatina)*

Dragă FELINARULE,
Mă numesc Botezatu Camelia și am 12 ani. Să știi că eu am primit revista de la o prietenă, mi-a plăcut foarte mult și ți-am trimis o scrisoare.
Aș vrea să mă abonez și eu la această revistă. Mi se pare foarte interesantă. Sunt sigură că faceți o lucrare foarte bună pentru copii din mai multe țări.
Dumnezeu să vă binecuvânteze, pe voi, pe toată echipa!

(Camelia Botezatu, 12 ani, Bistrița)

FELINARUL caută comori!

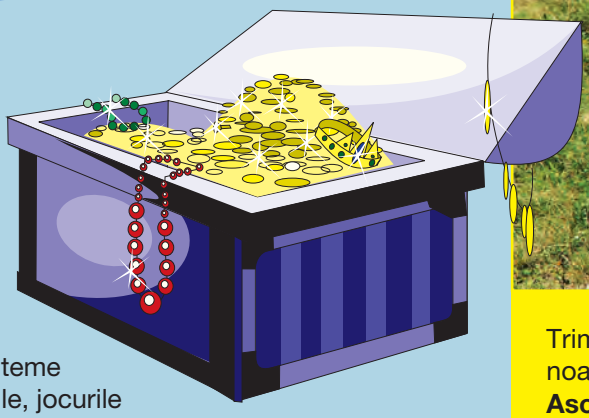

Cu siguranță te întrebi la ce mă refer. Vreau să-ți spun îndată! Comorile FELINARULUI sunt chiar scrisorile tale, integramele, jocurile și desenele tale pe teme biblice. Trimite-ne povestirile, jocurile sau desenele tale cu titlul „Prietenia“ până în luna august (2006). Cele mai reușite „comori“ vor fi nominalizate și premiate.

Trimite-ne scrisoarea ta pe adresa noastră:
Asociatia LUMINA LUMII
OP 1 / CP 68
550 179 Sibiu
România
Sau poți comanda FELINARUL direct la:
Tel./Fax: 0269 21 85 11
felinarul@luminalumii.ro
www.luminalumii.ro

FELINARUL dorește să vină în continuare la tine acasă. Dacă încă nu te-ai înscris, abonează-te ACUM!!

Nume, Prenume _____
Strada, Nr. _____
Bloc _____ Sc. _____ Et. _____ Ap. _____
Cod_____ Localitate _____
Județ _____
Țara _____
Tel. _____
e-mail _____
Data nașterii _____

FELINARUL poate fi comandat GRATUIT. Dacă vrei, ne poți ajuta trimițându-ne timbre poștale o dată pe an (6 timbre a câte 0,50 Lei). Mulțumim și pentru eventualele donații pentru finanțarea revistei.

Mirela LEFTER, 11 ani, Hodoni, jud. Timiș

Creația

Sorina CAPMARI, Rep. Moldova

SOLUȚIILE la jocuri

pag. 14: ***Cine este prietenul?*:** 1. Ionatan, 2. prietenii, 3. Iov, 4. Priscila, 5. iubește, 6. sfaturile, 7. Toma, 8. Avraam. Rezolvare: ONISIFOR.
***Au fost frați?*:** 1 da, 2 da, 3 nu, 4 da, 5 da, 6 nu, 7 nu, 8 da, 9 da, 10 nu, 11 da, 12 nu, 13 da, 14 da, 15 nu, 16 nu, 17 da, 18 da.

pag. 17: 1. Maria, 2. Ionatan, 3. Luca, 4. Filip

pag. 18: *Jocul cu imagini:* **1 și 10**, Oaia rătăcită, Luca 15:3-7; **2 și 9**, Fiul risipitor, Luca 15:11-32; **3 și 6**, Lucrătorii viei, Matei 20:1-16; **4 și 7**, Samariteanul milostiv, Luca 10:30-37; **5 și 8**, Nunta fiului de împărat, Matei 22:1-14.

pag. 28: *orizontal:* 1. soare, 3. crocodil, 4. curcubeu, 5. iepure, 8. trestie, 11. girafă, 14. papagal, 16. lalea.
vertical: 2. morsă, 6. fluture, 7. stele, 9. urs, 10. căprioară, 12. flamingo, 13. cămilă, 15. albină, 17. porumbel, 18. floarea-soarelui.

pag. 32: 1. copil, 2. lampă, 3. pilde, 4. debut, 5. nuntă, 6. inimă, 7. iarnă, 8. înger, 9. brumă, 10. păcat, 11. frate, 12. soare.

EDITURA LUMINA LUMII

FELINARUL copiilor 1/06 (2)
Revistă creștină pentru copii
Apare de șase ori pe an
Abonament pe bază de donații
Tiraj: 10.000

Editor:
Asociația LUMINA LUMII
OP 1, CP 68
550179 Sibiu
Tel./Fax: 0269 218511
e-mail: felinarul@luminalumii.ro
www.luminalumii.ro

Donațiile pentru acoperirea costurilor pot fi virate în contul asociației:
Asociația LUMINA LUMII
IBAN RO77.RNCB.4200.0001.7020.0001\ROL
sau
RO50.RNCB.4200.0001.7020.0002\EUR
Banca Comercială Română, str. Emil Cioran 1,
Sucursala Sibiu, Cod Swift RNCBROBU
Cu specificația „FELINARUL”

Redactori șefi:
Elvira și Waldemar Zorn

Redactor al ediției în limba română:
Petra Pătrașcu

Colectiv de redacție voluntar:
Monica și Wolfgang Wetzler
Magdalena Iacob
Doina și Daniel Vasilca
Dr. Maria Sass
Luminița Trif

Traducerea textelor din limba germană:
Dorina Schinteie

Tehnoredactare:
Enns Schrift & Bild GmbH, Bielefeld, Germania

Pagina de titlu:
Peter Lunicichin

Indice bibliografic:
Paginile 6-9: *Din: „Der beste Freund”. Cu acordul Editurii Christliche Schriftenverbreitung, Hückeswagen.*
Paginile 12-13: *Din: „Kinder beten für die Welt”. Cu acordul Editurii Hänssler, Holzgerlingen.*
Pagina 14(2): *Din: „Biblischer Rätselspaß für Kinder und Jugendliche”. Cu acordul Editurii Hänssler, Holzgerlingen.*
Pagina 16: *Din: „Das große Buch des Bibelwissens” de Mark Water. Cu acordul Editurii Hänssler, Holzgerlingen.*
Pagina 18: *Din: „Mein Bibel-Rätsel-Bastel-Buch”. Cu acordul Agenției Raues Haus, Hamburg.*
Pagina 19(1): *Prin bunăvoința Societății Evanghelice pentru Misiune St. Petersburg.*
Paginile 20-23: *Din: „Der Rabe Kolk und sein kleiner Freund Fips”. Cu acordul Editurii Christliches Verlagshaus, Stuttgart.*

Dacă nu se specifică altfel, citatele biblice au fost extrase din:
Noul Testament, Traducerea D. Cornilescu rev., ediția a doua, Korntal: Editura LUMINA LUMII, 2003, și Biblia, Traducerea D. Cornilescu.

© 2006 LUMINA LUMII
ISBN 3-935435-65-7

Pentru copii peste 6 ani

REBUS ÎN LANȚ

Acest joc este foarte simplu. În fiecare za a lanțului există un indiciu.Toate cuvintele căutate sunt compuse din cinci litere. Scrie cuvântul în bulinele roșii din za; prima literă a fiecărui cuvânt este marcată cu o săgeată.

Realizat de Artur CULIEV